

พื ม พื คั ำ
สำนักพิมพ์

คุ้งเสน่ห์หา

การสืบคดีลับๆ พาเขาไปพบกับ
ความเสน่ห์หาตราตรึงมิรู้ลืม

เตชิตา

๑

หญิงสาวรูปร่างผอมแกร็น ผิวกายคล้ำหยาบ นั่งอยู่บนท้ายเรือ และกำลังพายเรือหัวแหลมขนาดเล็กซึ่งชาวท้องถิ่นเรียกว่า 'เรือเข็ม' ออกห่างบ้านไต่ทำน้ำหน้าตลาดลาดชะโด ใดๆ ก็เรียกหล่อนว่า 'นังจืด' เป็นคนสนิทของมารศรี สาวสวยวัยยี่สิบ ซึ่งนั่งเสี้ยมอยู่บนหัวเรือ จืดพายเรือล่องไปตามลำคลองซุดที่แยกมาจากแม่น้ำน้อย ซึ่งไหลผ่านเรือนแพที่อยู่เหนือผิวน้ำ เป็นแนวยาวสองฟากฝั่ง และเหนือขึ้นไปบนบกก็มีชุมชนอีกด้วย

ลาดชะโดคือชุมชนที่เสียบสงบในเขตอำเภอฟักไผ่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีพื้นที่ลาดต่ำ น้ำท่วมถึง จึงมีปลาชะโดซุกซุ่มไปทั้งคั้งน้ำ คลองลาดชะโดแยกย่อยมาจากแม่น้ำเจ้าพระยา มีชุมชนชนบทสองฝั่งซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ตำบล ๑๗ หมู่บ้าน ฝั่งหนึ่งเรียกตำบลหนองน้ำใหญ่ ประกอบด้วย ๑๑ หมู่บ้าน และอีกฝั่งเรียกว่าตำบลจักราช ประกอบด้วย ๖ หมู่บ้าน

มารศรีเป็นบุตรสาวคนเดียวของ นางผ่องแผ้ว ผลบุญ กับ นายกุศล ผลบุญ อดีตผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่งของตำบลจักราช หล่อนได้รับฉายาว่า 'ดอกบัวแย้มกลีบแห่งคั้งลาดชะโด' เพราะเสมือนบัวเพิ่งบานชูเกสรล่อแมลงเพศผู้

อาจเพราะธรรมชาติลำเอียงจึงได้เสกสรรความงามให้แก่หญิงสาว เลี้ยจนล้นเหลือ หล่อนมีรูปร่างระหงเพรียวบาง ประกอบกับผิวขาวเหลือง ละเอียดลอคดตั้งบันจากขี้ผึ้งเนื้อดี ดวงหน้าหวาน นัยน์ตาดำขลับตัดกับ ใบหน้าอ่อนเยาว์ กลีบปากสีชมพูสดหยักเป็นรูปกระจับ งามไม่เป็นรองสาวใด

ความสวยของหล่อนดึงสายตาเหล่าภรรยาให้หันมาสนใจ โดยไม่ต้องพึ่งเครื่องประทีนผิวเข้าช่วย สัตว์ส่วนสะอิดสะอองไม่แพ้สาวงามจากเวทีประกวดใดๆ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกถ้ามารศรีจะหลงรูปโฉมของตนถึงขนาดมั่นใจว่า หัวคิ่งหน้าแห่งนี้ไม่มีใครงามสู้หล่อนได้

ความสวยราวนางอัปสรของมารศรีน่าจะทำให้หล่อนเป็นสาวเนื้อหอม ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามมากกว่าจะทำให้หล่อนเป็นสาวซ้ารัก โดนชายหนุ่มที่หมายปองหักอกบ่อยๆ อย่างที่เป็นอยู่ หากไม่ใช่เพราะบุคลิกก้ำกั้นกว่าสาววัยเดียวกัน ประกอบกับฝีปากของหล่อนร้ายกาจจนใครๆ พากันขยาด ไม่กล้าโต้คารมด้วยนัก

“แดดอ่อนพอดี ก่อนกลับบ้านเราแวะเก็บดอกโสนไปลวกจิ้มน้ำพริก กินกันดีกว่าเนอะพี่จืด” มารศรีเอ่ยทำลายความเงียบ

จืดพยักหน้าพลางใช้ไม้พายพายน้ำนำเรือเข้าหาฝั่งซึ่งมีต้นโสนเรียงราย ดอกโสนสีเหลืองเป็นพวงเต็มต้นตัดกับเสื้อผ้าสีสดของสองสาวอย่างน่านมอง

“เด็ดสายบัวกับผักบุ้งไปด้วยนะน้องศรี พอถึงบ้านค่อยใช้ไฟที่แฉะไปหาปลาทำกินกับน้ำพริกกัน” สาวร่างเล็กเอ่ยพลางพายเรือเป็นจิ้งหะเข้าหาตลิ่ง

“ก็ดีนะ เด็ดบัวเก็บดอกโสนเสร็จเราแวะไปเก็บมะดันตรงทำน้าบ้าน ยายปริกด้วยดีกว่าพี่จืด เห็นแม่บ่นอยากกินน้ำพริกมะดันมาตั้งแต่เมื่อวาน เราทำน้ำพริก หอดปลาเตรียมไว้ แม่กลับจากตลาดจะได้กินกัน”

จืดพยักหน้าพร้อมวางไม้พายไว้ข้างตัว เอื้อมมือไปเด็ดดอกโสนและดึงบัวสายมาวางไว้ในท้องเรือ เสร็จแล้วจึงพายเรือลาะไปตามตลิ่งเข้าหา

ทำน้ำหน้าบ้านยายปริกเพื่อเก็บมะดันที่กำลังออกลูกตก

“อ้าว...น้องศรี”

เสียงตะโกนของคนบนทำน้ำทำให้มารศรีชะงักมือที่กำลังเด็ดดอกโสน
หล่อนเงยหน้ามองไปยังทิศทางของเสียงร้องทัก

“เอ็งไม่ได้ไปบางกอกกับพวกน้องชมมันหรือกรี้ ข้านี้กว่าปานนี้เอ็ง
คงหนีพ่อกุศลไปดูไอ้วิชาญมันแสดงที่บางกอกแล้วเสียอีก”

“อะไรนะจะบ้าขึ้น นี่น้องชมมันไปดูลิเกถึงบางกอกเลยรี” มารศรี
ทำตาโตขณะตะโกนถามชวนขึ้นอย่างสนใจ

“ใช่ มันไม่ได้ชวนเอ็งหรือกรี้ ทุกที่ข้าเห็นมันจะไปดูลิเกแต่ละทีต้อง
แหวะไปชวนเอ็งด้วยทุกครั้งนี่หว่า” บุตรสาวยายปริกซึ่งเป็นมารดาของชวนชม
ตะโกนถาม

จิตหย่อนไม้พายลงพุ่มน้ำเบาๆ บังคับหัวเรือให้หันเข้าหาฝั่งเพื่อความ
สะดวกในการสนทนาของมารศรีกับชวนขึ้น

“นั่นสิจะ ปกติน้องชมมันจะต้องไปชวนฉันทุกครั้ง ทำไมครั้งนี้นั้นไม่เห็น
บอกข้าอะไรเลย นี่ถ้ารู้ว่ามันไป ฉันกับพี่จี้จะต้องไปกับมันด้วยแน่ๆ”

มารศรีถอนหายใจแรง ไบหน้าหล่อนงอแง หมดความสนใจผลมะดัน
ที่ตั้งใจจะมาเก็บไปโดยปริยาย

“เออ แผลก...ทำไมมันไม่ไปชวนเอ็ง ทั้งที่คราวนี้มันมาบอกข้าว่า
จะไปกับพวกคณะลิเกเขาเลยทีเดียวนะ เห็นว่าไปเรือลำเดียวกับพวกพระเอก
นางเอกของคณะเขาที่ทะเล” หญิงวัยกลางคนเอ่ย

“อะไรนะจะบ้า! ไปเรือลำเดียวกับพี่วิชาญเลยหรือ” มารศรีอุทาน
เสียงแหลมเพราะเสียตายโอกาส

“ใช่” ชวนขึ้นพยักหน้าพลงเอ่ยต่อ “เห็นว่าเพื่อนมันที่เป็นนางเอกลิเก
เป็นคนมาชวน”

จิตชะงักหน้าเข้าไปใกล้หูมารศรีพลงจิบปากจิบคอเอ่ยด้วยน้ำเสียง
กระพืดกระพืด

“อีหนึ่งดอกเอื้องต้องเป็นตัวการแน่เชียวน้องศรี มันเป็นคนห้ามนั่งชม มาบอกเราแน่ๆ”

“ที่...อีหนึ่งนี่มันร้ายนัก คิดจะกันท่าไม่ให้ฉันตามไปดูที่พิรุชาญละสิ” มารศรีเอ่ยเสียงสละบัต้อย่างเกรี้ยวกราดแล้วเฝ้าปากเป็นเส้นตรงด้วยความ ซัดใจ

“แต่เขาไปแสดงไกลถึงบางกอกนุ่น พ่อเอ็งจะให้ไปหรือวะ” ชวนชื่น เอ่ยอย่างรู้จักนิสัยของผู้ใหญ่ทุกุลเป็นอย่างดี

“ก็จริงจ๊ะ...พ่อคงไม่ให้ฉันไปหรอก” มารศรีเอ่ยกระพืดกระพืด

“ก็นั่นแหละสิ ถ้าอย่างนั้นเอ็งก็อย่าโกรธนั่งชมกับเพื่อนมันเลยวะ ยังไง เอ็งก็ไปไม่ได้อยู่แล้ว เอาไว้อวดดูที่บ้านเราก็ได้ ปิดวิกที่บางกอกเสร็จเขาก็มา เล่นที่บ้านเราอยู่แล้ว” ชวนชื่นเอ่ยปลอบ

“ป่าไม่ต้องห่วง ฉันไม่โกรธนั่งชมมันหรอกจ๊ะ” มารศรีตอบตามที่คิด เพราะคนที่หล่อนโกรธไม่ใช่ชวนชม แต่เป็นนางเอกลิเกนามว่าดอกเอื้อง ต่างหาก

ไอร้อนจากแสงอาทิตย์แผ่ไปทั่วคุ้งน้ำซึ่งเนืองแน่นไปด้วยเรือของ เหล่าพ่อค้าแม่ขายที่ลอยลำนบนผิวน้ำใกล้ท่าเรือ เพื่อค้าขายให้ผู้โดยสาร จำนวนมากที่เดินทางมากับเรือเมล์ขนาดใหญ่ ซึ่งแล่นรับส่งผู้โดยสารจาก ต่างสารทิศ และเรือทุกลำจะต้องเข้าจอดเทียบท่ารับส่งผู้โดยสารที่ท่าเรือ ใหญ่แห่งนี้

หญิงสาวรูปร่างสะอิดสะเอ้งยืนชะเง้อคอคอยอยู่บนท่าเรือ เลื้อยผ้า สีสดของหล่อนโดดเด่นกว่าผู้คนที่ยืนห้อมล้อมอยู่โดยรอบ หล่อนยิ้มเมื่อ ได้ยินเสียงเครื่องยนต์กับระฆังหัวเรือรุ่งเรืองรัศมี เรือเมล์สีแดงขนาดใหญ่ ที่แล่นจากป่าโมก และลอยลำนน้ำใกล้เข้ามาเพื่อจอดเทียบท่ารับส่งผู้โดยสาร ในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า

“เรือมาแล้วพี่จิด ไม่ก็อึดใจเราก็จะหนีพ้นสายตาของพ่อกับไอ้พี่เอ๊ะ

ซะที่ กว่าทุกคนจะรู้ตัวพวกเราก็คงไปถึงบ้านแพนกันแล้ว ถึงเวลานั้นพ่อ กับแม่ก็ตามเราไม่ทันแล้วละ” ลูกสาวอดีตผู้ใหญ่อันนี้ก็มกกว้างขณะหันไป แอ่กับคนสนิทของตนอย่างยินดี

“โอย... พี่ละตื่นตื่นจริงๆ เชียวน้องศรี ไม่คิดไม่ฝันว่าครั้งนี้จะได้ไป ดูลิเกถึงบางกอกเป็นครั้งแรก”

มารศรีนึกขันสีหน้าท่าทางตื่นตื่นไม่เก็บอาการของจิตเมื่อนึกถึง ‘บางกอก’ เมืองที่ใครๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าสวยราวสวรรค์

“คิดแล้วก็เสียดายไม่หาย หากเรารู้ข่าวเร็วกว่านี้คงได้ไปเรือลำเดียวกับพี่วิชาญแล้วนะอะพี่จิต เป็นเพราะอีนั่งดอก...เอ็งแห้ว” มารศรีบ่นโดย จิกเรียกชื่อคู่อิด้วยความขัดเคืองใจ

จิตเห็นด้วย หากหล่อนรู้ข่าวล่วงหน้าเร็วกว่านี้สักหนึ่งวัน ปานนี้ หล่อนกับมารศรีคงเดินทางถึงบางกอกพร้อมกับชาวคณะลิเก ยิ่งนึกก็ยิ่ง โหมโหจึงบ่นอย่างเสียดาย

“นั่นสิ... เพราะนั่งดอกเอ็งคนเดียวจริงๆ ไม่อย่างนั้นปานนี้เราคงถึง บางกอกพร้อมพวกนั้นแล้ว”

“ถ้าอีนั่งนั้นมันไม่กิดกันฉัน ค็นี่เราคงได้นั่งดูพี่วิชาญแสดงกันจน หน้าใจแล้ว” มารศรีถอนหายใจยาวเพื่อระบายความหงุดหงิด

“แต่ก็ช่างมันเถอะน้องศรี ข้าไปวันก็ยังดีกว่าไม่ได้ไปเลยนะ”

จิตเอ่ยพลางพนมมือท้วงท้วงเพื่อบนบานศาลพ่อใหญ่ซึ่งเป็นที่นับถือ ของคนลาดชะโดด้วยเสียงแหลมเล็ก

“เจ้าประคุณ... ขออย่าให้ลุกลงกับไอ้พี่เอ๊ะตามลูกกับน้องศรีทันเลย นะเจ้าคะ ลูกกลับจากบางกอกแล้วจะต้มไข่ไปถวายพ่อใหญ่ที่ศาลเลยเจ้าคะ”

เสียงระดังจากหัวเรือเมล์ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนการเข้าเทียบท่า ดังโกลเข้ามา ทำให้สองสาวหยุดสนทนาและกระวีระवादคว่ากระเป่าสน บรรจุสัมภาระส่วนตัวน้อยชิ้นที่วางอยู่ข้างกายขึ้นมาถือเตรียมขึ้นเรือ จากนั้น ก็เดินไปต่อแถวร่วมกับชาวบ้านจำนวนหนึ่งที่ยืนรอขึ้นเรือเช่นกัน หลัง

ผู้โดยสารจากป่าโมก วิเศษชัยชาญ ลงจากเรือเร็วเรียบร้อย ทุกคนจึงทยอยกันเดินเรียงแถวขึ้นไป

สองสาวเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองแล้วกวาดตามองหาที่นั่ง ท้ายเรือบนชั้นนี้แยกที่นั่งสำหรับพระสงฆ์โดยยกพื้นให้สูงกว่าพื้นปกติ ทั้งคู่เลือกที่ว่างข้างบันไดใกล้ที่นั่งสำหรับภิกษุ เพื่อความสะดวกในการขึ้นลงทำธุระส่วนตัว โชคดีที่วันนี้มีผู้โดยสารไม่มากนัก จึงมีที่ว่างให้พวกหล่อนั่งได้สบายๆ

ขณะที่เรือเมล์จะแล่นพ้นท่าเรือผักไห่ สองสาวก็ลุ่มนอยงระวณ-กระวายเป็นอาวเห็นเรือบือของกุศลไล่ตามมา กระทั่งเรือเมล์แล่นไกลจากท่าเรือผักไห่ ทั้งสองจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก มารศรีหยิบหนังสือนิยายที่เตรียมไว้อ่านฆ่าเวลาขึ้นมา ส่วนจิตหยิบโฉมพระที่ถักค้างไว้มานั่งทำต่อท่ามกลางเสียงพูดคุยดังเซ็งเซ้งของผู้โดยสารคนอื่นๆ

กระทั่งเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง ระวังหัวเรือถูกตีเป็นสัญญาณเตือนว่าเรือจะเทียบท่าที่บ้านแพน สองสาวจึงละมือ ละสายตาจากสิ่งที่สนใจมองทิวทัศน์โดยรอบอีกหน

“แป็บเดียวถึงบ้านแพนละ ปานนี้ไอ้พี่แะเคงกำลังวิ่งหน้าตาตื้นไปรายงานพ่อว่าตามหาพวกเราไม่เจอแหงๆ เนอะพี่จิต”

มารศรีนึกถึงชายรูปร่างเตี้ยบ่อมเป็นกระปุกตั้งฉายอย่างขบขัน ปานนี่คนที่หญิงสาวนึกถึงคงวิ่งหน้าตั้งไปรายงานบิดาหล่อนหลังจากตามหาไปทั่วคู้งั่วท่าแต่ไม่พบ

“หรือไม่ก็อาจกำลังเอาเรือตามเรามาที่บ้านแพนก็ได้นะ” จิตเอ่ยอย่างวิตกพลางชะง้อคอมมองรอบๆ ด้วยความไม่สบายใจ ภาวนาให้เรือแล่นออกจากท่าบ้านแพนเร็วๆ

“กลัวไปได้หน้าพี่จิต ถึงจะไล่ตามมาก็ไม่ทันหรอก ปานนี่อย่างเก่งก็ยังอยู่ที่ผักไห่นั่นแหละ” มารศรีเอ่ยแล้ววางหนังสือลงบนกระเป๋าสานข้างกายก่อนขยับตัวลุกขึ้นยืน

“น้องศรีจะไปไหน”

จิตเมยหน้าขึ้นมองสาวรุ่นน้อง และเอ่ยถามอย่างสงสัย

“ฉันจะลงไปซื้อขนมมาตุ๋นไว้กินเสียหน่อย ตะกี้ตอนอยู่ฝักให้มัดแต่กังวลเรื่องไอ้พี่แะจะจนลืมหืมซื้อเลย” มารศรีเอี้ยวตัวไปตอบ

“เดี๋ยวพี่ไปซื้อให้เองก็ได้ น้องศรีอยากกินอะไรล่ะ” จิตกุสูกุจอกุขขึ้นหวังจะบริการลูกสาวนายจ้าง

“ไม่ต้อง พี่นั่งรอตรงนี้แหละ เดี่ยวฉันลงไปเลือกซื้อเอง”

มารศรีปฏิเสธแล้วเดินลงบันไดไปยังชั้นล่างช้าๆ กวาดตามองบนทำน้ำซึ่งเป็นที่ตั้งของตลาดบ้านแพน เห็นผู้คนจำนวนมากกำลังจับจ่ายสินค้ากันอย่างคึกคักสมกับเป็นท่าเรือใหญ่ และเห็นเรือแจวลอยเอื่อยผ่านทางตาก่อนเข้าไปตามตรอกซอกซอย ขณะที่เรือหางยาวติดเครื่องยนต์แล่นปรี๊ดปรี๊ดรับส่งผู้โดยสารกันขวักไขว่

ลูกสาวอดีตผู้ใหญ่บ้านก้าวขึ้นไปบนท่าเรือแล้วเดินตรงไปดูขนมแผ่นบางบนเตาที่แม่ค้าสาวกำลังละเลงแป้งเป็นวงดูน่ากิน

“พี่สาวจ๊ะ เอาขนมเบื้องให้ฉันสามแผ่นสิจ๊ะ”

มารศรีสั่งพลางล้วงเหรียญบาทออกจากกระเป๋ากางเกง ยื่นรอแม่ค้าใส่เครื่องกับน้ำตาลลงในแป้งที่ละเลงอยู่บนเตา เมื่อขนมสุกก็พับแผ่นแป้งเป็นครึ่งวงกลม นำขึ้นจากเตาแล้ววางบนตะแกรง ผึ่งให้เย็นพอสมควรจึงหยิบใส่กระถงใบตองแล้วยื่นให้หญิงสาว

“เท่าไรจ๊ะ” คนซื้อเอ่ยถามเมื่อแม่ค้ายื่นของให้

“บาทหนึ่งจ๊ะ” แม่ค้าตอบแล้วยื่นมือออกไปรับเหรียญบาทจากมือหญิงสาวมาใส่ตะกร้าที่วางอยู่ตรงหน้า

หลังจากได้ขนมเบื้องที่สั่งเรียบร้อยแล้ว มารศรีก็ตั้งใจจะไปหาซื้อขนมไทยของโปรดอีกสองสามอย่าง หลอนหมายตาว่าจะซื้อไปกินกับจิตบนเรือ แต่จังหวะที่กำลังเมียงตัวจะเดินออกจากร้านขายขนมเบื้องนั้น ชายวัยรุ่นรูปร่างผอมแกร็นคนหนึ่งก็วิ่งผ่านหลอนไปอย่างเฉียดฉิว แต่คนตัวใหญ่ที่วิ่งไล่ตาม

มาติดๆ ยิ่งผีเท้าไม่ทัน เป็นเหตุให้ร่างกำยำปะทะกับร่างเพรียวเต็มแรง

“เฮ้ย!” อานนท้อทานเสียงหลง เขายังผีเท้าไม่ทัน เป็นเหตุให้ชนหญิงสาวร่างระหงตรงหน้าเต็มแรง

มารศรีถูกกระแทกไหลแรง ทำให้หล่อนเกือบหน้าคะมา ถ้าคนที่ชนหญิงสาวไม่คว้าตัวหล่อนไว้เสียก่อน ทว่าข้าวของในมือยังหล่นเกลื่อนพื้น ขณะที่หล่อนถูกคว้าและดึงเข้าหาอกกว้าง จึงไม่ล้มลงไปกองรวมกับข้าวของที่ตกอยู่บนพื้น

อานนทมองหญิงสาวในอ้อมแขนราวถูกมนตร์สะกด ไบหน้าหล่อนสวยหวาน ดวงตากลมวาวสุกใสล้อมกรอบด้วยขนตาเป็นแพดำขลับ จมูกโด่งรับกับริมฝีปากโค้งเป็นรูปกระจับน่าก้มลงหาริมฝีปากคลึงเคล้าความงามของหล่อนแยบยวนจนเขารู้สึกถึงแรงบีบรัดใต้หน้าอก หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อสบตาทลากอารมณ์ของหญิงสาวในระยะห่างกันแค่ลมหายใจกัน

ผลของการถูกกระชากตัวอย่างแรงทำให้ร่างเพรียวหมุนมาปะทะแผ่นอกกว้าง หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองไบหน้ารักไปด้วยหนวดเคราที่อยู่ห่างไบหน้าหล่อนแค่นี้โดยไม่พอใจ ดวงตาวาววับยามสบตาเขาอย่างเอาเรื่อง จากนั้นก็ยกมือขึ้นผลักอกคู่กรณี ดันตัวออกจากอ้อมแขนที่ช่วยประคองไม่ให้หล่อนล้มและตวาดอย่างมีโทสะ

“เฮ้ย! มีแต่ตีน ไม่มีตาหรือยังงี้โว้ย คนทั้งคน ตัวก็ไม่ใช่เล็ก ดันวิ่งเข้ามาชนได้”

มารศรีตวาดเสียงแหลมใส่อีกฝ่ายด้วยความโมโห และค้อนไล่ไบหน้ารักครีมนหนวดเคราของคนตรงหน้า

เสียงแหลมสูงของหญิงสาวดังสติอานนทให้หลุดจากภวังค์หวานทันที เขาถอนหายใจแรงพลางตัวตวัดสายตามองข้ามศีรษะหล่อน เห็นแผ่นหลังของหัวขโมยไถลออกไปเรื่อยๆ ก็เสียดาย ชายหนุ่มก้มมองไบหน้าอง้าของหญิงสาว ก่อนแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ขอโทษเถอะน้องสาว พี่มัวแต่ไล่ตามไอ้เด็กหัวขโมยนั้นเลยไม่ทันระวัง เดี่ยวพี่จะชดใช้ข้าวของที่เสียหายคืนให้นะ”

“มันก็แพงอยู่แล้วละ ในเมื่อแกทำข้าวของฉันเสียหายก็ต้องเป็นคนซื้อคืนอยู่แล้ว ลองไม่ใช้สิ แม่ตำระเบิดแน่” มารศรีเอ๋อเสียงขุ่น

อานนท์ถอนหายใจพร้อมส่ายหน้าเบาๆ ก่อนหันไปเอ่ยกับแม่ค้า

“พี่สาวจะ ช่วยทำขนมให้น้องสาวคนใหม่ทีเถอะ เดี่ยวฉันจ่ายเงินเอง”

เขาหยิบธนบัตรฉบับละสิบบาทออกมาส่งให้แม่ค้า

แม่ค้ามองธนบัตรตรงหน้า ก่อนงยหน้าขึ้นเอ่ยเสียงอ่อน “ฉันไม่มีเงินทอนหรอก น้องชายมีเหรียญบาทใหม่ละ”

“เดี๋ยวนะพี่สาว” ชายหนุ่มเอ่ยพลางยื่นมือออกไปรับกระทงใบตองบรรจุขนมเบื้องหน้าตาหนักแล้วส่งให้หญิงสาวพลางถามหล่อนว่า “น้องสาวมีเงินให้พี่แลกไหม แม่ค้าเขาไม่มีเงินทอน”

“โอ๊ย... แลกเล็กอะไร เอามาทั้งหมดนี้แหละ” มารศรีรีบฉวยธนบัตรฉบับละสิบบาทกับขนมจากมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยง่ายๆ “เดี๋ยวฉันจ่ายค่าของตัวเอง ส่วนเงินที่เหลือฉันจะถือว่าเป็นค่าเสียหายที่แกทำฉันตกใจก็แล้วกัน”

“ไอ้เฮ... นี่ตั้งใจจะปล้นกันจริงๆ หน้าเลยหรือไง พี่ไม่ได้ตั้งใจจะชนเธอแล้วเธอก็ไม่ได้บาดเจ็บสักกระพิก ทำไม่ถึงเรียกค่าทำขวัญแพงนักล่ะฮะ” เขาทำตาดูใส่คนที่เข็ดหน้าอย่างทำทนาย

“ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้ชும்ช้ามมาทำให้ฉันอายและเจ็บตัวทำไมล่ะ”

มารศรีไหวไหล่แล้วตอบอย่างไม่สนใจแววตาแสดงอารมณ์ของคู่กรณี หล่อนก้มธนบัตรในมือยึดใส่กระเป๋า ก่อนหยิบเหรียญบาทออกมาแล้วยื่นให้แม่ค้าขนมเบื้อง

“ผู้หญิงอะไร... หน้าเลือดชะมัด” อานนท์บ่นอุบ แต่ไม่คิดจะเรียกร้องเอาเงินทอน ได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ แล้วเดินตรงไปที่ท่าเรือ เลิกใส่ใจคู่กรณีซึ่งเดินตามเขามาห่างๆ

มารศรีเบะปากใส่แผ่นหลังของชายตัวโตที่ก้าวนำหน้า หล่อนเดิน

ตามไปต่างๆ เห็นอีกฝ่ายลงไปในเรื่องและเดินเข้าไปมองหาที่นั่งตรงหัวเรือชั้นล่าง

“ดิฉันที่นั่งคนละชั้น...จะได้ไม่ต้องเห็นหน้าให้เสียอารมณ์ไปตลอดทาง” หลอนบ่นขณะก้าวลงเรือแล้วขึ้นไปยังชั้นสอง จากนั้นก็สลัดศีรษะไล่ภาพใบหน้าชายหมวดครีมคนนั้นออกไป

หลังสิ้นเสียงระฆังที่เขานอนอยู่บนหัวเรือซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าเรือกำลังจะแล่นออกจากท่า พื้นที่ที่ค่อนข้างว่างเมื่อตอนออกจากท่าเรือผักไให้ก็เต็มไปด้วยผู้โดยสารซึ่งขึ้นมาจากท่าเรือบ้านแพน เรือค่อยๆ แล่นฝ่ากระแส น้ำออกจากท่าเพื่อมุ่งหน้าสู่บางกอก เสียงเครื่องยนต์ดังแข่งกับเสียงพูดคุยในหมู่ผู้โดยสาร จากนั้นเสียงพูดคุยก็เงียบลงเมื่อเรือแล่นออกจากท่ามาพักใหญ่ นานๆ จึงจะมีเสียงขยับตัวเปลี่ยนท่านั่งสลบกับเสียงไอจามหรือเสียงหยิบขำของเป็นครั้งคราว

‘เรือบือ’ ที่ชาวบ้านเรียกกันติดปาก โดยมีลักษณะหัวแหลม ท้ายตัด ติดเครื่องยนต์ที่ท้ายเรือ แล่นฉิวออกจากคลองลาดชะโดสู่แม่น้ำน้อยเพื่อมุ่งหน้าสู่ท่าเรือบ้านแพน มีชายร่างท้วม ตัวกลมราวกระปุกตั้งฉายชื่อว่า นายเอ๊ะเป็นคนขับเรือให้ออดีตผู้ใหญ่บ้านในตำบลจักราชซึ่งนั่งทำหน้าที่อยู่ในเรือ

“บ้านนี้เรือเมล์คงถึงท่าบ้านแพนแล้ว เอ็งตามไปให้ไวเลยนะไอ้เอ๊ะ” เพราะอารมณ์ขุ่นมัวทำให้กุศล อดีตผู้ใหญ่บ้านในตำบลจักราชแห่งคลองลาดชะโดออกคำสั่งเสียงห้วน

“จ๊ะลุง” คนขับเรือขานรับแข่งเสียงลมและเสียงเครื่องยนต์ เขายังขับเรือแล่นฉิวล้อผิววนำมุ่งหน้าสู่ท่าเรือบ้านแพน

กุศล ฝนบุญ บิดาของมารศรีกำลังหงุดหงิดกับการไล่กวาดเรือรุ่งเรืองรัศมีตามบุตรสาวที่หนีเข้าบางกอก อดีตผู้ใหญ่บ้านในตำบลจักราชคาดโทษบุตรสาวในใจ ขณะทอดสายตาไปไกลอย่างคาดหวังว่าจะได้เห็นท้ายเรือเมล์

ลำใหญ่แล่นอยู่ข้างหน้าในเวลาอันใกล้ กระทั่งเรือเร็วแล่นเข้าใกล้ท่าเรือบ้านแพน แอ๊ะก็ลดระดับความเร็วเรือลงเพื่อเตรียมเข้าจอดเทียบท่า

กุศลถอนหายใจแรงระบายความหงุดหงิด เมื่อมั่นใจว่าเรือรุ่งเรืองรัศมีออกจากท่าเรือบ้านแพนไปแล้ว

“เรือออกจากท่าไปแล้วจะลู่สล ทำยังไงกันต่อดีจ๊ะ” แอ๊ะร้องถามนายจ้าง

“ไหนๆ ก็มาถึงบ้านแพนแล้ว ข้าจะแวะไปหาไอ้กำนันเปลวมันสักหน่อย ส่วนนางศรีกับนางจืดเอาไว้มันสองคนกลับมาเมื่อไหร่ ข้าจะชำระความพวกมันให้หนักทีเดียว”

คนสนิทของกุศลทำตามคำสั่ง เขาเล่นเรือเลยทำไปตามชอยคตเคี้ยว ลึกเข้าไปจนถึงท่าหน้าบ้านกำนันเปลวเพื่อนรักของกุศล

“เดี๋ยวข้าจะไปกินเหล้ากับไอ้กำนันเปลวมันสักหน่อย เอ็งไปรอข้าที่บ้านพักชายไฟก่อนก็ได้ไอ้แอ๊ะ”

คนเป็นนายเอ่ยก่อนก้าวขึ้นไปยืนบนท่าหน้า คิดว่าลูกน้องคงเข้าใจคำสั่งตน แต่ที่ไหนได้ แอ๊ะซึ่งถนัดเรื่องการฟังไม่ได้ศัพท์กลับเข้าใจผิด ได้ยินเพียงไปว่านายจ้างสั่งให้กลับไปรอที่ฝักให้แทนบ้านพักชายไฟ แม่ครัวฝีมือดีแห่งบ้านกำนันเปลวอย่างที่ควรจะเป็น

“จะลู่” หม่อมตัวอวบขานรับเหมือนเข้าใจคำสั่ง แต่กลับกลายเป็นได้ยินว่านายจ้างไล่ให้ต้อนเรือกลับไปรอที่ฝักให้ จึงหันหัวเรือบ็้อออกจากท่าหน้าบ้านกำนันเปลว แล่นหิวกลับไปตามเส้นทางเดิม จนคนเป็นนายตะโกนเรียกไม่ทัน

“เฮ้ย! ไอ้แอ๊ะ ไอ้แอ๊ะ ไอ้เวรทะเลเฮ้ย...จะไปไหนของมึงวะ ไอ้แอ๊ะ!” กุศลตะโกนสุดเสียง ตะเบ็งคอแทบแตกแข่งกับเสียงเครื่องยนต์เรืออย่างไร แอ๊ะก็ไม่ได้ยิน

“อ้าว เฮ้ย! ไอ้สล โวยวายอะไรอยู่วะ” กำนันคนดังแห่งบ้านแพน ตะโกนทักทายเพื่อนรักมาแต่ไกล “แล้วไปยังไม่มาอย่างไรถึงได้มาตะโกนอะอะ

อยู่หน้าบ้านข้าวะ”

กุศลหมนตัวไปมองหน้าเพื่อนที่กำลังเดินมาหาพกลางตอด้วยน้ำเสียง
หงุดหงิด

“ผ่านมาเลยถือโอกาสแวะมาเยี่ยมเยียนเอ็งนะลิวะ”

“ผ่านมา? เอ็งมาทำธุระอะไรแถวนี้ซะเพื่อน” ชายรูปร่างบึกบึนเดิน
ไปยืนใกล้เพื่อนรักและรอฟังคำตอบ

“ความจริงเข้ามาบ้านแพนเพราะจะมาตามหนังมารศรีกลับบ้าน มัน
หนีไปบางกอกกับเรือเมล์รุ่งเรืองรัศมีพร้อมคนสนิทของมันนะลิ”

“เฮ้ย! หนังมารศรีนี่หะเหอหนีออกจากบ้าน” กำนันเปลวทำตาโต

“มันไม่ได้หนีออกจากบ้าน แต่มันขัดคำสั่งข้า หนีไปอยู่เกที่บางกอก
ต่างหาก”

“อ้อ...” กำนันเปลวพยักหน้าหงิกๆ คลายอาการตกใจ ก่อนคาดคะเน
ตามประสาคนคุ้นชินการเดินทางกับเรือเมล์ “บ้านนี้เรือลำนั้นคงแล่นเลย
คิ่งสำเนาไปแล้วละมั้ง ออกไปตั้งนานแล้วนิ”

“เข้ามาไม่ทันเรือ แต่มมาถึงที่นี่แล้วก็เลยคิดจะแวะมากังเหล้ากับเอ็ง
ให้คลายอารมณ์โมโหลูกเสี่ยหน่อยวะ”

“เหมาะทีเดียว ข้าก็กำลังหงุดหงิดเรื่องไอ้ลูกชายตัวแสบเหมือนกัน
เอ็งกับข้ามันหัวอกเดียวกันแท้ๆ วะเพื่อน”

กำนันเปลวระบายนลมหายใจแรง เมื่อนึกถึงบุตรชายคนโตที่เพิ่ง
เดินทางกลับเข้าบางกอกเช่นเดียวกัน

“นี่ข้าไม่ได้เจอลูกชายเอ็งมาก็สิบปีแล้ววะไอ้เปลว ไปเรียนในบางกอก
เสียนานนม จนข้าแทบจะจำหน้าหลานชายไม่ได้อยู่แล้ว”

“เกือบยี่สิบปีละมั้ง ตั้งแต่เจ้าอุ้นมันจบ ป.สี่ แล้วไปเรียนต่อ กระทั่ง
จบมาเป็นตำรวจก็ไม่ยอมกลับบ้าน รับใช้ทางการอยู่ที่บางกอกนั่นแหละ”
กำนันเปลวเอ่ย

“จริงสิ เจ้าอุ้นมันเรียนจบตำรวจนี่หะ” กุศลเอ่ยถึงหลานชายด้วย

ความเอ็นดู

“เออ...เป็นตำราวจ ไม่ค่อยอยู่บ้านอยู่ชองหрок บางที่หายไปเป็นเดือนๆ ไม่ติดต่อกลับมา เพราะมันแต่ไปสืบความลับให้ทางการเขา ทำเอาแม่เย็นจิตกลุ้มใจ เป็นห่วงลูกแทบไม่ได้กินไม่ได้นอนเลยทีเดียว” กำนันเปลวระบายความหนักใจให้เพื่อนฟัง

“มีเมียหรือยังล่ะ ลูกชายเอ็งนะ” กุศลซักด้วยความสนใจ

“ยังนะสิ แม่เย็นจิตก็พยายามมองหาสาวๆ ให้ลูกอยู่เหมือนกัน แต่ไอ้คนของเรามันไม่เล่นด้วย ชอบทำหน้าตาซิ่งซัง ชมชู้เขาร้าไป เลยยังไม่มีเมียเสียที ไม่ได้เลือดพ่อมันเอาเสียเลย” กำนันเปลวส่ายหน้าเมื่อเอ่ยถึงลูกชาย

“เจ้าอุ่นมันคงเมื่อผู้หญิงละมัง”

กุศลเอ่ยยิ้มๆ นึกถึงหลานชายที่โตมากับครอบครัวซึ่งมีจำนวนผู้หญิงมากกว่าผู้ชายอย่างบ้านของกำนันเปลว เพื่อนสนิทเขาคนนี้มีภรรยาถึงสี่คน มารดาของอานนท์หรืออุ่นเป็นภรรยาคนแรก ส่วนตำแหน่งภรรยารองนั้นเป็นของชบา สาวผิวคล้ำข้างเจรจา ขณะที่ภรรยาสามและสี่เป็นฝาแฝดหน้าตาสวยซื่อ ไม่ซ่างพูด ซื่อล่ำไยกับทุเรียน

นอกจากภรรยาทั้งสี่ของบิดาแล้ว อานนท์ยังมีน้องสาวต่างมารดา ชื่ออำภาซึ่งเป็นลูกสาวของลำไย ทำให้ครอบครัวจักรภพของเขาห้อมล้อมไปด้วยผู้หญิงถึงห้าคน แต่ละคนคอยพะนอเอาใจอานนท์ในฐานะบุตรชายคนเดียวของบ้าน จนคนได้รับการปรนนิบัติอึดอัดมากกว่าจะพอใจ และอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ลูกชายคนเดียวของจักรภพลือกที่จะใช้ชีวิตตามลำพังในบางกอกมากกว่ากลับบ้านเกิด

“บ่งเมื่ออะไร มันคงยังไม่เจอคนถูกใจมากกว่า” กำนันเปลวส่ายหน้า

“ข้าชกอยากเห็นหน้าหลานชายซะแล้วสิ นี่ถ้าเจอกันข้างนอกข้าคงจำหน้าเจ้าอุ่นไม่ได้” กุศลตาวาว แอบจับคู่หลานชายกับบุตรสาวตัวแสบของตนอย่างมีความหวัง

“ถ้าอย่างนั้นขึ้นไปบนเรือกัน ข้างบนมีแต่รูปไอ้ฮุ่นแปะเต็มฝาเรือน
เพื่อเอ็งไปเจอหลานจะได้จำหน้ามันได้”

กำนันเปลวเอ๋ยพร้อมกำวนำหน้าเพื่อนตรงไปยังเรือไทยไม้สักใต้ถุน
สูงหลังใหญ่ของตน

๒

หลังจากแสงแดดหมดไปไม่นาน ท้องฟ้าก็เปลี่ยนสีเมื่อถึงยาม
อาทิตย์อัสดง อากาศค่อยๆ เย็นเยือกลง เรือเมล์ลำใหญ่แล่นผ่านบ้านเรือน
หนาแน่นในอำเภอ เห็นโรงสีที่ตั้งอยู่ริมน้ำ กระจ่างสองข้างทางกลายเป็น
ท้องทุ่ง จากนั้นจึงเห็นบ้านเรือนสักหลังนอกเขตอำเภอ สายลมโชยสะบัด
พัดแรงขึ้นเมื่อเรือแล่นเข้าคุ้งลำภา ซึ่ง เป็นรอยต่อระหว่างอำเภอภาชีกับ
อำเภอนครหลวง

“ปานนี่เลิกคงใกล้เริ่มแสดงแล้วพี่จิด เสียตายจริงๆ ที่เราไม่ได้ดูคืน
แรก” มารศรีเอ่ยอย่างเสียตายขณะคว้าผ้าผืนบางขึ้นมาคลุมไหล่

“นั่นสิ... พี่ก็เสียตาย” จิดเอ้อออแล้วปลอบใจตัวเองด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ ก่อนยิ้มให้มารศรี “แต่ไม่เป็นไรหรอก อีกไม่กี่ชั่วโมงเราก็จะ
เดินทางถึงบางกอก คืนแรกไม่ได้ดู แต่คืนที่สองเราจะไม่พลาดแน่ๆ น้องศรี”

มารศรีพยักหน้า ดวงตาเป็นประกายเคลิ้มฝันยามนี้ถึงพระเอก
รูปงามคนโปรด วิชาญจะต้องแปลกใจและคิดไม่ถึงว่าหล่อนจะตามไปให้
กำลังใจเขาถึงบางกอก ต้องประทับใจเมื่อเห็นหล่อนให้ความสำคัญแก่เขา

ถึงเพียงนี้ หญิงสาวเพลอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ให้ภาพพ่อผันในหัว และนึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นมาได้จึงเอ่ยถามจิต

“พຽงนี้เข้าเราต้องไปเดินหาบ้านน้ำสาวของพี่ก่อน ว่าแต่พี่เอาแผนที่บ้านน้ำติดมาด้วยใช่ไหม”

“เอามาแล้ว นี่ไง...” จิตหยิบกระดาษซึ่งวาดแผนที่บ้านลำอ่างออกจากรกระเป๋าเสื้อมายื่นให้มารศรีแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “พี่ละอยากให้ถึงพຽงนี้เร็วๆ เกิดมาเคยเห็นแต่ห้องทุ่งห้องร่องไม่เคยคิดฝันว่าจะมีโอกาสไปเห็นบางกอกบ่อยๆ อย่างคนมีเงินเขา พี่หมาเคยบอกว่าบางกอกเป็นเมืองสวรรค์ ไม่รู้มาคราวนี้จะได้เจอพี่หมากับน้องมะยมมันไหมนะน้องศรี”

จิตคิดถึงสองหนุ่มสาวที่จากลาดชะโดไปเป็นดาวอยู่ในบางกอก ‘พี่หมา’ หรือมานะเคยเป็นหนุ่มในฝันของหล่อน กระทั่งได้พบรักกับมะยมหรือสายสมร สวยเสมอ ลูกสาวเศรษฐีชาวกรุง ชีวิตของมานะก็เปลี่ยนไปจากเดิมราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ จากไอ้หมาที่ชาวลาดชะโดรู้จักในฐานะคนขับเรือหางยาวรับส่งผู้คนก็กลายเป็นดาราดังชื่อ มานะ พันธุ์พลาญ อยู่ที่เมืองบางกอก

“เรามากะทันหัน ไม่ได้บอกพวกเขาล่วงหน้า คงไม่เจอกันหรอกพี่จิต บางกอกออกจะกว้าง ไม่ใช่แค่ตำบลเล็กๆ อย่างบ้านเรา จะไปหาเขาเจอได้ยังไง อีกอย่างเราก็ไม่รู้หนทางกันเลย กะอีแคร์บกวอนให้น้ำพี่พาไปดูพี่วิชาญแสดงก็เกรงใจเขาพอแรงอยู่แล้ว” มารศรีเอ่ย

“ถ้าอย่างนั้น... คราวหน้าถ้าพวกเรามีโอกาสไปบางกอกอีก เราโทรเลขบอกพี่หมากับน้องมะยมล่วงหน้าแล้วให้สองคนนั้นมารอรับที่ทำเรื่องกันดีกว่าเนอะ”

“แหม... พี่จิต ยังไม่ทันถึงบางกอก จะวางแผนล่วงหน้าแล้วหรือ” มารศรีค้อนคนข้างๆ

“แหะๆ พี่ลืมหัดไป” คนสนิทของมารศรียิ้มแหย

“บ้านนี้พ่อคงไม่โหดกับพี่นาดู ไม่รู้กลับจากบางกอกคราวนี้จะมิ

โอกาสมาอีกเมื่อไหร่ พ่อไม่ปล่อยให้เราหนีมาง่ายๆ เหมือนคราวนี้แน่ เพราะฉะนั้นเราสองคนจะต้องเที่ยวให้รอบกรุงเสียก่อนค่อยกลับบ้านนะ พี่จิด จะได้ไม่เสียเที่ยว”

“ไหนว่าเกรงใจน้ององ ใจคอจะให้หน้าเขาพาพวกเราเที่ยวรอบบางกอกเลยหรือจะน้องศรี” จิดกะพริบตาพริบตา

“ใครว่าฉันจะรบกวนน้ำพี่ขนาดนั้นล่ะ พวกเราจะไปเที่ยวกันเองต่างหาก”

“แล้วจะไปถูกหรือ ไหนน้องศรีว่าไม่รู้จักหนทางในบางกอกไง” จิดทำตาโตขณะมองสาวรุ่นน้อง

“ไม่เห็นจะยากเลย เรามีปาก อดยากไปไหนก็ถามทางเขาลี” หญิงสาวยกไหล่พลางเอ่ยง่าย ๆ

“จริงสิ! ถ้าอย่างนั้นน้องศรีพาพี่ไปโรงภาพยนตร์โคลีเซียมหน่อยได้ไหม เมื่อปลายสัปดาห์ก่อนพี่ได้ยินลุงศลุคุยกับป้าผ่องว่าคุณชัชวาล โทรเลขมาบอกว่าหนังที่พี่หมากับน้องมะยมเล่นทำรายได้มหาศาล เขาเลยมีงานฉลองรายได้กันที่โรงภาพยนตร์โคลีเซียมในบางกอกสัปดาห์นี้ น่าจะมีดาราร่วมงานเยอะแยะ ไม่น่าเราจะมีโอกาสได้เจอพี่หมากับน้องมะยมในงานก็ได้นะ”

ชัชวาลคือญาติของมารศรี เขาเป็นผู้กำกับชื่อดังในบางกอก และเป็นคนวางแผนให้สายสมรมาอยู่ที่ลาดชะโดจนได้พบกับมานะ ทำให้ทั้งคู่รักกันจนจิดร้องไห้เป็นเผลอแต่ด้วยความอาลัยรักหนุ่มในฝันของหล่อนอยู่หลายเดือน แต่ถึงแม้รักจะไม่สมหวัง จิดก็ไม่เคยลืมพี่หมาของหล่อนเลย ยังคงคิดถึงไม่เสื่อมคลายตามประสาคนเคยรักใคร่ผูกพัน แม้ว่าจะเป็นรักข้างเดียวก็ตาม

“แหม...หายใจเข้าก็พี่หมา หายใจออกก็มีแต่เรื่องพี่หมาตลอดนะพี่นะ ยังตัดใจจากเขาไม่ขาดอีกหรือไงฮะ” มารศรีทำหน้ามู๋ ปรายตามองคนสนิทอย่างหมั่นไส้

“ปิดโธ่ น้องศรี...ที่น้องศรียังหายใจเข้าออกเป็นพี่วิชาญเลย พี่ก็คิดถึงพี่หมาบ้างตามประสาคนเคยแอบรักเขามานานเท่านั้นแหละจ๊ะ” จิตเถียง

“เอาเถอะๆ เดี่ยววันมะรืนฉันจะพาพี่ไปที่โรงหนังโคลีเซียม แต่ฉันไม่รู้ว่าจะว่างงานหลองรายได้อะไรนั้นเขาจัดกันวันนั้นหรือเปล่า”

จิตยิ้มกว้างจนตาปิดพลาบเอ๋ยเสียงรัวด้วยความตื่นเต้นยินดี “ขอบใจมากนะน้องศรี น้องสาวที่จิตทั้งสวยและใจดี สมแล้วที่เป็นน้องรักคนเดียวของพี่จิต”

มารศรีค้อนคนสนิทพลาบเอ๋ยเตือน “ไอ้ย...ไม่ต้องมาปากหวานใส่ฉันเลยพี่จิต นอนได้แล้ว พรุ่งนี้จะได้มีแรงเดินหาบ้านหน้าลำอ่างกัน”

หลังเอ๋ยจบหล่อนก็เอนตัวนอนคุดคู้บนพื้นเรือ ฟังเสียงเครื่องยนต์กระหึ่มเป็นจังหวะราวเสียงกล่อมกระซังหลับไปในที่สุด หญิงสาวตื่นตอนเช้าเมื่อเรือรุ่งเรืองรัศมีเล่นเอื่อยๆ เข้าจอดเทียบท่าเรือที่ตลาดท่าเตียน ตลาดน้ำที่เต็มไปด้วยลิลินค่านาชาชนิดและมีผู้คนคึกคัก พ่อค้าแม่ขายตะโกนหัดพร้อมชักชวนให้ซื้อข้าวของ ลูกค้ากับคนสัญจรไปมาสอบถามราคาและต่อรองกันอย่างครึกครื้น

จุดเด่นของท่าเตียนในสายตาสองสาวก็คือ ตึกรามบ้านช่องและร้านค้ามีลักษณะแปลกตาอย่างที่พวกหล่อนไม่เคยพบ มารศรีเดินเอื่อยๆ พลาบกวาดสายตาสารวจตลาดใหญ่ที่ตนมาเยือนด้วยความตื่นเต้น เห็นบางกอกครั้งแรกก็ทำให้สองสาวตื่นตาตื่นใจไปกับความใหญ่โตของอาคารร้านค้า ความกว้างขวางของถนนหนทาง และความคับคั่งของรถรากับผู้คน

คนไม่ค่อยพบเห็นความตระการตาของเมืองฟ้ามหานครแห่งนี้ อย่างมารศรีกับจิตนั้น คิดว่าบางกอกหรือกรุงเทพฯ ดูจะเต็มไปด้วยสิ่งน่าสนใจ ต่างกับทุ่งนากว้างขวางของลาดชะโดที่หึ่งคู่เพิงเดินทางจากมา มองไปไกลจึงจะเห็นหลังคาบ้านเรือนโผล่มาสักหลัง

“ไอ้โฮ น้องศรี...ดูบ้านช่องของคนบางกอกสิ สวยแปลกตา ไม่เหมือนบ้านนอกพวกเราเลย คนที่นี่คงจะรวยน่าดูเนอะ” จิตมองรอบกายตาวาว

“ฉันไม่เห็นว่าจะสวยตรงไหน ดูคับแคบแล้วก็แออัด ลูบ้านเราไม่เห็นจะได้ ที่นี้มองทางไหนก็เห็นแต่ตึกเป็นแถว ผู้คนก็ขวักไขว่จนลายตา ไม่เหมือนทุ่งนาบ้านเรา มองไปทางไหนก็ปลอดโปร่ง ไม่วุ่นวายแบบนี้”

“น้องศรีละก็ ใครๆ ก็ชอบบางกอกกันทั้งนั้น ดูอย่างพี่หมาลี ปานนี้ คงลิ้มบ้านทุ่งคิ่งน้ำบ้านเราไปแล้ว ถึงไม่เคยกลับไปเยี่ยมไปเยือนเลย”

“คนอย่างไอ้พี่หมานะรีจะลิ้มคิ่งคลองที่ตัวเองโตมา ที่ไม่ได้กลับไปเยี่ยมก็คงเพราะยังไม่มีเวลามากกว่า เห็นพ่อเปรยๆ ให้ฟังว่าเขาจะพากันกลับมาอยู่บ้านเรา แต่ตอนนั้นคงกำลังรีนเรงอยู่ในบางกอก ไม่มีกำหนดกลับซะมากกว่า” มารศรีเอ่ยด้วยความมั่นใจ

จิตคล้อยตามความคิดของมารศรี หล่อนพยักหน้าหงิกๆ พลังถอนหายใจยาวแล้วเอ่ยเสียงแผ่ว

“มันก็จริงอย่างที่น้องศรีพูดนะ พี่หมาเกิดและโตที่บ้านเรา เขาไม่มีวันลืมพวกเราแน่”

มารศรีพยักหน้าให้จิตและบังเอิญเหลือบไปเห็นชื่อ ‘มานะ พันธุ์พลาย’ บนโปสเตอร์โฆษณาภาพยนตร์เรื่องรักท่วมทุ่ง ที่ติดอยู่หน้าร้านค้าแผ่นเสียงเล่นเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องนี้อยู่ ดวงตากลมเป็นประกายระยับด้วยความยินดี หล่อนนึกยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้น

“พี่จิตๆ นั่นไง โปสเตอร์หนังเรื่องรักท่วมทุ่ง ที่ไอ้พี่หมานั่นแสดง”

หล่อนเขย่าแขนคนสนิท ที่ไม่ชี้มือไปยังโปสเตอร์ซึ่งเป็นภาพวาดนักแสดงในเรื่องทั้งตัวพระและตัวนางโดยวาดด้วยสีสดสีเสมือถ่ายภาพถ่ายตัวจริง

“ใช่จริงๆ ด้วย พี่หมาของอีจิตตั้งเป็นพลูแตกจริงๆ เห็นไหมน้องศรี” จิตกระโดดเหิงๆ ยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้น และรีบดึงมือมารศรีให้ตรงไปดูโปสเตอร์ดังกล่าวใกล้ๆ

“อ๊อ... พี่หมาของอีจิต ยิ่งเห็นภาพยิ่งคิดถึง” จิตทำตาอวและเอ่ยอย่างพรั่นพร้อ จนมารศรีถอนหายใจแล้วส่ายหน้า หลังจากปล่อยให้คนสนิท

ชื่นชมภาพวาดบนแผ่นโฆษณาภาพยนตร์อยู่ครู่ใหญ่

“ถ้าที่คิดถึงพี่หมาขนาดนี้ พรุ่งนี้นั้นจะพาไปดูหนังที่พี่หมากับน้องคุณสวยมันเล่น ส่วนวันนี้เรารีบหาบ้านน้ำพีให้เจอกันก่อนดีกว่า” มารศรีรับปากแล้วเอ่ยชวน

“จริงนะ!” จี๊ดทำตาโต มองสาวรุ่นน้องด้วยความตื่นตะลึง “งั้นเรารีบไปบ้านน้ำอ่างกันเลยดีกว่า”

มารศรีส่ายหน้าพลางยิ้มอย่างอ่อนใจ เมื่อเห็นท่าทางกระตือรือร้นของคนสนิท ซึ่งรีบจ้ำจนำหน้าหล่อนตัวปลิว หลังจากหญิงสาวสัญญาว่าจะพาไปดูภาพยนตร์ที่มานะกับสายสมรแสดงในวันรุ่งขึ้น หล่อนก้าวตามสาวรุ่นพี่ไปตามถนนหนทาง เดินบ้าง หยุดสอบถามชาวบ้านในละแวกนี้บ้าง โดยมีแผนที่ที่สำรองเคยให้จี๊ดไว้เป็นตัวช่วย ทั้งคู่ลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอยกระทั่งมาถึงบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งในจำนวนหลายหลังที่เรียงกันเป็นพีตแบบห้องแถว

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! จี๊ดเคาะประตูไม้บานเพี้ยมพลางร้องเรียกคนในบ้าน

“น้ำอ่างอยู่หรือเปล่า”

“ใครวะ” เสียงคนในบ้านร้องถามออกมา

“จี๊ดจะน้ำอ่าง จี๊ดลูกพ่อพูนเอง เปิดประตูให้ฉันหน่อย” จี๊ดร้องตอบพวกหล่อนได้ยินเสียงถอดสลักประตูพร้อมบานเพี้ยมไม้ค่อยๆ แฉมออก คนในบ้านเยียมหน้าออกมาร้องทักด้วยน้ำเสียงตื่นตะลึงยินดีเมื่อเห็นหน้าผู้มาเยือน

“เฮ้ย! น้องจี๊ดจริงๆ ด้วย นี่เอ็งไปไงมาไงซะ ทำไมถึงมาบ้านน้ำอ่าง”

สำรองเป็นสาวใหญ่รูปร่างเล็กแกร็นไม่ผิดกับจี๊ด หน้าตาพิมพ์เดียวกันชนิดไม่ต้องบอกก็เดาได้ว่าทั้งคู่ต้องมีสายเลือดเดียวกันแน่นอน หล่อนมองสำรวจหลานสาวก่อนมองเลยไปทางหญิงสาวที่เดาว่าอายุน้อยกว่าหลานตนไม่กี่ปีด้วยแววตากังขา และเอ่ยถามด้วยความสนใจ

“แล้วนี่พาใครมาด้วยวะ หน้าตาหมดจดเกินกว่าจะเป็นเพื่อนกับเอ็ง
นี่หว่านั่งจิต”

“น้องศรี ลูกสาวผู้ใหญ่มากลกับป่าฟองแผ้วจ๊ะ นายจ้างของฉันใน
น้ำอาจจำได้ไหม” จิตแนะนำ

มารศรีกระพุ่มมือไหว้สำออง น้ำสาวของจิตอย่างอ่อนช้อย

“อ้อ...ลูกแม่ฟองกับผู้ใหญ่มากลนั่นเอง ไหว้พระเถอะลูก มาๆ เข้ามา
นั่งคุยกันในบ้านดีกว่า”

คนสูงวัยกว่ารับไหว้พละทางนึกนิยมในความอ่อนน้อม ไม่ถือตัวของ
มารศรี และเชื้อเชิญแขกเข้าบ้าน

จิตก้าวตามสำอองเข้าไปในบ้าน ก่อนชะงักเมื่อเห็นหญิงสาวรุ่นราว
คราวเดียวกับมารศรีอยู่ในบ้านของน้ำสาว แวดตาเหม่อลอยและท่าทาง
ไม่รับรู้ใดๆ ของฝ่ายนั้นสร้างความแปลกใจให้จิตกับมารศรี

“อย่าบอกนะว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นที่บ้านเอ็ง เลยมานาน้ำถึงนี่” สำออง
เอ่ยด้วยน้ำเสียงกังวล

“เปล่าจ๊ะน้ำ ฉันกับน้องศรีตั้งใจจะมาดูลิตะดวงชีวัน ขวัญอุชยุธา
เมื่อวานพอรู้ข่าวก็รีบมาหาน้ำนี้แหละจ๊ะ” คำถามของสำอองทำให้จิตละความ
สนใจในตัวหญิงสาวคนดังกล่าวแล้วหันมาตอบคำถามผู้เป็นน้ำก่อน

“อ้อ...คณะดวงชีวันมาเล่นอยู่ใกล้วังนี่เอง” สำอองพยักหน้าหงึกๆ

“ฉันก็ไม่รู้หรอกจ๊ะว่าเขาเล่นกันแถวไหน แต่แน่ใจว่าน้ำอาจต้องรู้”
จิตเอ่ยน้ำเสียงระรื่น

“ดีจริง มาทั้งๆ ที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย แล้วนี่เอ็งกับคุณเขาจะมา
พักบ้านน้ำใช่ไหม” สำอองค้อนหลานสาวพละทางเอ่ยถาม

“ใช่จ๊ะ ว่าแต่วังนี้อยู่ไกลจากบ้านน้ำอาจไหมจ๊ะ” มารศรีถามแทรกขึ้น
อย่างสนใจ

“ไม่ไกลหรอก แค่เดินพอได้เหงื่อ งานเขาเริ่มตอนหกโมงเย็น ก็ต้อง
ออกไปกันสักห้าโมงเย็นนั่นแหละ”

“ถ้าอย่างนั้นน้ำองพาดฉันกับน้องศรีไปหน่อยได้ไหมจ๊ะ” จิตถาม
น้ำสาวอย่างเกรงใจ

“ไปได้ แต่เอ็งต้องออกค่าเช่างานให้น้านะ งานนี้เขาเก็บค่าผ่านประตู
ตั้งสองบาท”

“น้ำพาวกฉันไป ส่วนค่าใช้จ่ายทุกอย่างเดี๋ยวฉันจ่ายเอง” มารศรีเอ่ย
“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีปัญหา เดี่ยวน้ำพานั่งอ้อยไปฝากเพื่อนให้ช่วยดูได้
แล้วพรุ่งนี้ค่อยไปรับมันกลับ” ล้ำอองตอบตกลงอย่างไม่มีแรงอน

“ฉันกำลังจะถามเขี้ยวว่าน้ำพาใครมาอยู่ด้วย ทำทางมันแปลกๆ นะ”
จิตชำเลื่องมองเลยข้ามไหล่สาวไปด้านหลัง

“มันชื่ออ้อย สติไม่ค่อยสมประกอบหรอก” ล้ำอองเอี้ยวตัวไปมอง
หญิงสาวที่อยู่ในความดูแลของตน

“จริงหรือจ๊ะ” จิตทำตาโต มองหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มด้วยความ
สงสัย เช่นเดียวกับมารศรีที่มองอย่างสนใจเช่นกัน

“เออ แม่มันโดนคนร้ายฆ่าตายต่อหน้าต่อตามัน ตัวมันก็ถูกไอ้โจรชั่ว
ข่มขืนจนเสียชีวิตเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง” ล้ำอองเล่าด้วยน้ำเสียงหดหู่ขณะมอง
หญิงสาวผู้ไซ่ร้ายด้วยความเวทนา

“โธ... น่าสงสารจริง แล้วไปยังไงมายังไงถึงมาอยู่กับน้ำองได้ละจ๊ะ”
จิตซ้กไซ้ด้วยความสนใจ

“แม่มันเป็นเพื่อนกับข้า พ่อแม่มันตาย พ่อยังต้องทำมาหากิน หาเงิน
มารักษาลูกสาว ก็เลยต้องพานั่งอ้อยมาฝากให้ข้าช่วยดูแลให้”

“หน้าตาจิ้มลิ้ม ไม่น่ามาพบเรื่องร้ายๆ เลย” จิตเอ่ยขึ้นอย่างสลดใจ
และเวทนาหญิงสาว

“เวรกรรมของมัน เดี่ยวเอ็งเก็บกวาดหาที่หลับที่นอนให้คุณเขาละกัน
ข้าจะพานั่งอ้อยไปฝากไว้บ้านเพื่อน แล้วบายๆ จะรีบกลับมา”

เจ้าของบ้านเอ่ยพลางเดินเข้าไปในบ้านเพื่อหยิบกระเป๋าสานใบย่อม
ที่ใช้ใส่สัมภาระเล็กน้อยขึ้นคล้องแขน ก็มลงกระซิบกับหญิงสาวที่นั่งเหม่อ

อยู่กลางบ้าน ก่อนพวงหญิงสาวให้ลุกขึ้น พาเดินออกมาและหยุดยืนข้าง
จิตพร้อมเอ่ยว่า

“อ้อ...ถ้าหิวก็หากินกันเล่นนะ กับข้าวในตู้หน้าเพิ่งทำเมื่อเช้าเอง เอา
ออกมากินได้ตามสบายเลย”

“นำไปทำธุระตามสบายเถอะจะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉันกับน้องศรี ทางนี้
ฉันจัดการเอง”

“ถ้าอยากออกไปเดินเล่นแถวๆ นี้ก็ได้นะ ไม่ต้องกลัวว่าจะหลงทาง
หาทางกลับบ้านไม่ถูก เพราะคนแถวนี้เขารู้จักข้ากันทั้งบาง รับรองเอ็ง
หาทางกลับบ้านเข้าถูกแน่”

“จะนำ” จิตรับคำแล้วเดินตามออกมาส่งน้ำสาวหน้าประตู และยืน
มองน้ำเดินห่างออกไปเรื่อยๆ จนลับตา

“ผู้หญิงคนนั้นหน้าสงสารจังนะที่จิต” มารศรีมองตามแผ่นหลังของ
สาวสติไม่สมประกอบด้วยความเวทนา

“นั่นสิ เวิร์กจริง ๆ นะ ไ้แล้วมันสมควรได้รับการอย่างสาสม”
จิตเอ่ยอย่างไกรธแค้นแทนหญิงสาวเคราะห์ร้าย ถอนหายใจก่อนหันกลับมา
สำรวจรอบกายแล้วเริ่มจัดการเก็บกวาดหาที่หลับที่นอนของตนกับมารศรี
ในคืนนี้

“เดี๋ยวกินข้าวเสร็จเราออกไปเดินสำรวจแถวนี้กันหน่อยดีไหมพี่จิต”
มารศรีชวน

“ดีเหมือนกัน เพื่อเจออะไรสวยๆ งามๆ จะได้ซื้อกลับไปเป็นของฝาก
ป่าผ่องกับน้องอ้อนอ้น”

จิตพยักหน้าหึๆ พร้อมตอบตกลง และลงมือเก็บกวาดบ้านหา
ที่หลับที่นอน เสร็จแล้วจึงหันมาจัดการกับอาหารในตู้กับข้าว กระทั่งอิม
จึงล้างจานชามและเช็ดเข้าตู้ให้เรียบร้อย ไม่ทิ้งให้เป็นภาระของสาวงาม จากนั้น
ทั้งคู่จึงออกไปเดินสำรวจรอบบริเวณบ้านด้วยความสนใจ

เวลาเดียวกัน ในสถานที่ห่างไปไม่กี่กิโลนัก เกมการพนันทำให้ผู้เล่นเหมือนถูกผีสิง ยิ่งเสียมากก็ยิ่งอยากแก้ตัว ขอแค่เงินทุนคืน ทำให้ยิ่งถล่มถลุงดวงตาก็มีแต่เสียเงินเพิ่ม เช่นเดียวกับสันติซึ่งกำลังยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ไหลย่อยลงตามแนวแก้ม จ้องมองไฟในมือด้วยความหงุดหงิด

“ไฟเฮงชวย!”

ผู้คนไม่สนใจกันเพราะกำลังจ่ออยู่กับการพนันตรงหน้า สันติมองเห็นปีกบางๆ ปีกสุดท้ายในมือด้วยความเครียด เพราะนี่เป็นเงินก้อนสุดท้ายที่จะซื้อชะตา ความหงุดหงิดทำให้เขาเผลอกำเงินจนเป็นก้อน และเพราะมัวแต่จ่ออยู่กับการพนันทำให้ไม่สังเกตเห็นตามาตราัยคู่หนึ่งที่จ้องมองเขาอยู่

บ้านหลังเล็กของลำอาจเป็นห้องแถวทำจากไม้ ใช้ผนังสองด้านร่วมกับเพื่อนบ้าน มีพื้นทางเดินหน้าบ้านเป็นไม้กระดานแผ่นใหญ่ทอดยาวไปจนสุดตรอก สองสาวเดินทอดน่องผ่านบ้านหลายหลังที่ปิดบัง แฉมประตูปูไว้บ้าง หรือบางหลังก็เปิดเป็นร้านขายของเล็กๆ กระทั่งมาถึงเกือบสุดซอยพวกหล่อนจึงสังเกตเห็นผู้คนยืนอออยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งในตรอกเดียวกันนั่นเอง

มารศรีหยุดมองบ้านหลังดังกล่าวซึ่งอยู่ท้ายตรอก และขณะนี้ผู้คนจำนวนมากยืนอยู่เต็มหน้าบ้าน หล่อนเดาว่าบ้านหลังนี้น่าจะเป็นบ่อนการพนัน จึงมีผู้คนรุ่มล่อมแน่นขนัดอย่างที่เห็น มีทั้งชายและหญิงที่ส่งเสียงเอ็ดอึงจับใจความได้ว่าพวกเขาเหล่านั้นกำลังสนุกกับเกมการพนัน

“ท่าทางบ้านนั้นจะเปิดบ่อนพนันนะน้องศรี” จิตกระซิบกระซาบ

“น่าจะใช่แหละที่จิต...แต่ เอ๊ะ!”

มารศรีขมวดคิ้ว ชะเง้อมองสาวใหญ่ที่บังเอิญเห็นผ่านทางตา ลำอาจยืนอยู่กับชายร่างใหญ่ซึ่งหล่อนไม่เห็นหน้าเพราะฝายนั้นยื่นหันหลังให้ แต่รูปร่างของชายคนดังกล่าวคุ้นตานัก ด้วยความสงสัยหญิงสาวจึงพยายามเพ่งมอง แต่หล่อนยังไม่ทันเห็นใบหน้าฝายนั้นถนัดตา ทั้งคู่ก็แทรกตัวหายเข้าไปในบ้านหลังดังกล่าว

“ฉันว่าฉันเห็นหน้านางเดินหายเข้าไปในบ้านหลังนั้นกับผู้ชายคนหนึ่งนะพี่จืด”

“ไหน...” จืดถามพลางชะง่อมองไปในทิศทางเดียวกับสายตาของมารศรี และเอ่ยถามเมื่อไม่เห็นลำอาง “ไม่เห็นจะมีเลย แน่ใจหรือน้องศรี”

“อืม...หรือว่าบ้านหลังนี้จะเป็นบ้านเพื่อนที่หน้าอางแกพูดถึง” มารศรีตอบอย่างไม่มั่นใจ

“ก็ไม่แน่นอนะ เพราะเท่าที่พี่รู้หน้าอางไม่ใช่คนชอบเล่นการพนัน ถ้ามาที่นี่ก็คงพาแม่้อยมาฝากเพื่อนช่วยดูแลอย่างที่แกบอกเรานั้นแหละ”

มารศรีถูกดึงความสนใจไปที่ชายหนุ่มรูปร่างกำยำซึ่งส่งเสียงอะอะขึ้นในจังหวะที่หล่อนกำลังชะง่อมองหาลำอาง เมื่ออยู่ๆ ชายคนหนึ่งก็ถูกเหวี่ยงกระเด็นออกมาจากบ้านหลังนั้นพร้อมการปรากฏตัวของชายฉกรรจ์กลุ่มใหญ่ ซึ่งเดินแหวกฝูงนักพนันที่ยืนมุงอยู่หน้าประตูบ้านออกมาเผชิญหน้ากับคนที่ถูกเหวี่ยงออกมาก่อน

“พี่จืด...ช่วยฉันมองที่ชีว่าผู้ชายคนนั้นใช่พี่สันติหรือเปล่า”

จืดมองตามปลายนิ้วของมารศรี และชะง่อมองจนเห็นชัดจึงตอบว่า

“ใช่จริงๆ ด้วย นั่นพี่สันติจริงๆ ทำทางเหมือนจะมีเรื่องกับคนในบ่อนอยู่นะ” จืดมองกลุ่มชายฉกรรจ์ที่กำลังส่งเสียงโวยวายอยู่ไกลๆ อย่างนึกหัวน

สันติ...หนุ่มวัยเบญจเพสเป็นลูกพี่ชายแท้ๆ ของนายทองหยด หัวหน้าคณะลิเกดวงชีวิตัน ขวัญอยุธยา เขามีนิสัยเกเร ชอบข่มเหงคนที่อ่อนแอกว่าเป็นนิสัย ด้วยถือตนว่าเป็นหลานชายแท้ๆ ของเจ้าของคณะลิเก ทำให้แทบทุกคนในคณะลิเกไม่ชอบหน้าและไม่อยากสมาคมด้วย

“อ๊ย พี่จืด ไ้พวกนั้นมันรุ่มทำร้ายพี่สันติ เราจะทำยังไงกันดี”

มารศรีทำตาโต มองสันติถูกชายฉกรรจ์รุ่มทำร้ายด้วยความตกใจจนตาเบิกโพลง หล่อนคงเผลอเข้าไปห้ามปรามคนกลุ่มนั้น ถ้าจืดไม่รั้งแขนไว้เสียก่อนพร้อมเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงหัวนหวาด

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลยน้องศรี คนตั้งเยาะเย้ยยังไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยเลย” จิตแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า “ความจริงคนอย่างพี่สันติเจอชะบังก็ดี เห็นปกติเคยแต่ข่มเหงคนอื่นเขา เจอเข้ากับตัวบังก็ดี”

มารศรีทำหน้าที่หาหวาดวิตกขณะมองสันติถูกชายฉกรรจ์รุมทำร้ายแต่ลึกๆ หล่อนเห็นด้วยกับจิต คนสันดานอันธพาลอย่างสันติสมควรถูกสั่งสอนบ้าง ที่เกิดเรื่องเช่นนี้ก็คงเป็นเพราะนิสัยติดการพนันของเขานั้นเอง มารศรีนึกถึงสันติด้วยความระอา

หล่อนนึกถึงเรื่องราวของชายหนุ่มพักใหญ่ กระทั่งเห็นเขาลุกขึ้นยืนได้สำเร็จในจังหวะหนึ่ง ก่อนวิ่งหนีเตลิดจนชายฉกรรจ์ที่รุมทำร้ายวิ่งไล่ตามไม่ทัน มารศรีเห็นหลังเขาไถ่ก่อนหายไปใฝ่ฝูงชน

มีการปิดถนนสนามไชยซึ่งอยู่ระหว่างรั้วสวนสราญรมย์กับกำแพงพระบรมมหาราชวังเพื่อจัดงานประจำปี มีการแสดงและการละเล่นมากมาย เพื่อให้ความบันเทิงแก่ประชาชน โดยเก็บค่าบัตรผ่านประตูเข้าชมภายในงาน นอกจากนี้ยังจัดให้มีวัง ๒ โรงประชันกัน คนไทยที่ไม่ชอบดูงิ้วก็มีนาฏดนตรีหรือที่ชาวบ้านเรียกว่าลิเกให้ดู

งานประจำปีซึ่งมีผู้คนจำนวนมากแห่มาเที่ยวทำให้เหล่าทหารตำรวจถูกเกณฑ์มาอำนวยความสะดวกและดูแลความปลอดภัยให้ประชาชน โดยอาานนท์ก็เป็นหนึ่งในนายตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในงาน เนื่องจากชายหนุ่มมีรูปร่างกำยำสูงใหญ่กว่ามาตรฐานชายไทย ทำให้เหล่าอันธพาลและนักเลงต่างพากันขยาด ไม่กล้าเสี่ยงที่จะมีเรื่องกับอาานนท์เท่าไรนัก ยิ่งยามที่ใบหน้าคมเข้มกริปไปด้วยหวดเคราครีမ်เช่นนี้ ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์หนุ่มยิ่งดูดุคดน่าเกรงขาม ทำให้ผู้บังคับบัญชาเลือกส่งตัวเขามาปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้ประชาชนในค่าคืนนี้

อาานนท์เป็นบุตรชายคนเดียวของกำนันเปลวกับนางเย็นจิตซึ่งเป็น

ภรรยาคนแรก บิดาเลี้ยงชื่อลีโอนามเรื่องความเจ้าชู้ ทำให้นอกจากมารดาเขา แล้วยังมีภรรยาอีกถึงสามคน แต่โชคดีที่ทั้งสามรักใคร่ให้ความเคารพยำเกรงมารดาเขาไม่ต่างกับเป็นพี่สาวแท้ๆ ทำให้บิดาเป็นผู้ชายที่น่าอิจฉาที่สุดในสามโลกก็ว่าได้ เพราะภรรยาทุกคนสมัครสมานสามัคคีกลมเกลียวกัน

อ้อภา...ผู้เป็นน้องสาวรูปร่างบอบบางผิวดำกับเขาอย่างสิ้นเชิง และมีผิวสีน้ำตาลอย่างสาวไทยแท้ ต่างกับอาานนท์ที่มีผิวขาวละเอียดเหมือนมารดา ซึ่งมีเชื้อสายจีน

นัยน์ตาของอาานนท์เรียวตุงนัยน์ตาเหยี่ยว ตั้งโต่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักได้รูป ใบหน้าจะเกลี้ยงเกลาหากปราศจากหนวดเครารกครีมน้อยๆที่เป็นอยู่ขณะนี้ และอาจเพราะเป็นคนพูดน้อยทำให้ดูมีบุคลิกสุขุมคนนอกมักมองว่าหยิ่งและดุ ทำให้สาวๆ ไม่กล้าเข้าใกล้เขานัก แต่ถ้าเป็นคนในครอบครัวจะรู้ว่าอาานนท์เป็นหนุ่มขี้เล่น มีนิสัยชอบแก๊งและเข้าเหย่เป็นที่สุด

“คืนนี้ออกเวรยามไหนวะไอ้ฮุ้น”

เสียงร้องถามจากเพื่อนนายตำรวจยศเดียวกันที่เดินตรงมาทางอาานนท์ทำให้ไอ้ฮุ้นของเพื่อนตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“หกทุ่มนั่นแหละ” เทียงคืนสำหรับอาานนท์ก็คือหกทุ่ม

“เออ ถ้าอย่างนั้นก็เลิกงานพร้อมกัน แล้วนี่แกมายังไงวะ มารถยนต์ใช้ไหม” เพื่อนนายตำรวจซักใช้อย่างสงสัย

“ถามทำไมวะ” อาานนท์ไม่ตอบ แต่ขมวดคิ้วมุ่นพลงแย่ถาม

“ก็ถ้าแกเอารถมา ฉันจะได้ให้ไปส่งที่บ้านนะสิวะ”

“เออ ถ้าอย่างนั้นเลิกงานแล้วเจอกันหลังโรงลิเกแล้วกัน รถฉันจอดอยู่แถวนั้น”

“ตกลง เลิกงานแล้วเจอกัน”

หลังนัดหมายกันเข้าใจแล้วทั้งสองคนก็กลับไปทำหน้าที่ของตน อาานนท์มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้แก่ประชาชนที่มาเที่ยวงานคืนนี้อยู่

ที่สวนสราญรมย์ ผู้คนหลังไหลมาเที่ยวกันเนืองแน่น แต่เขากลับสะดุดตา กับหญิงสาวที่เดินสนทนากับหญิงสาวร่างเล็กแกร็นด้วยสีหน้าระรื่น

ตำรวจหนุ่มจำหญิงสาวที่มีเรื่องพิพาทกันได้แม่นยำ เพราะเหตุการณ์ ดังกล่าวเพิ่งผ่านไปไม่นาน จึงไม่คิดว่าจะมีโอกาสพบหล่อนในเวลาอันใกล้ อย่างที่เป็นอยู่ โลกใบนี้ช่างกลมดีแท้...เขามองหญิงสาวหุ่นระหงที่สวมชุด สีสดสะดุดตาด้วยความสนใจ เห็นหล่อนตรงไปหลังโรงลิเกดวงชีวัน จึง ผ่อนลมหายใจพลางเอ่ยเสียงเนือยแสดงอาการอ่อนนอกอ่อนใจ

“ที่แท้ก็เป็นพวกผู้หญิงที่คลั่งไคล้พระเอกลิเกอีกคนสินะ”

ตำรวจหนุ่มส่ายหน้า มารดาเขารวมถึงภรรยาทั้งสามของบิดาก็ คลั่งไคล้หลงใหลรูปโฉมพระเอกลิเกคณะดวงชีวัน ขวัญอยุธยาอาการหนัก เช่นกัน โชคดีที่วันนี้บิดาห้ามปรามบรรดาภรรยาของท่านไว้ ทำให้ไม่มีใคร ได้มาเที่ยวงานในครั้งนี้ ไม่อย่างนั้นเขามิเรื่องให้ปวดหัวจนไม่เป็นอันทำงาน ทำการแน่นอน

“เฮ้ย ใ้อุ่น...นายให้มาตามวะ ได้ข่าวว่ามีคดีใหม่ให้ทำเนอะ” เพื่อน นายตำรวจคนเดิมเดินกลับมาตะโกนเรียกอานนท์พร้อมแจ้งข่าวที่ได้รับ มอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เพื่อนทราบ

“คดีอะไรรู้ไหมวะ” อานนท์หยุดนึกถึงหญิงสาวที่เขายังไม่รู้จักแม้แต่ ชื่อของหล่อน เมื่อมีงานใหม่ที่ดึงดูดความสนใจเขามากกว่า

“คดีฆาตกรรมวะ...แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งชักนักเลยเพื่อน รีบไปกันก่อน ดีกว่า แล้วระหว่างทางฉันจะเล่าให้แกฟังคร่าวๆ เอง”